

De laatste strijd in de oorlog der Vesanen

Als waarlijk beschreven door Rauni, volger van Yriteh, beschermer van het Heiligdom van Yriteh, Hogepriester van de kennis van Yriteh. Aanwezig bij de strijd, aanschouwer van de verschijning.

Drie dagen slechts waren nodig om na doorbreken van de grote muur door de rebellen van Niilo, het centrum van onze Citadel te bereiken. Tempels, scholen, bibliotheken, de senaat, laboratoria, niets bleef gespaard. Mogen zij die het materiële leven verlaten hebben hun weg naar de Bibliotheek gevonden hebben, en moge de Bibliothecaris genadig zijn in diens oordeel.

Drie dagen. Drie dagen van constante strijd. Het is beangstigend om te ervaren hoe effectief een klein leger kan zijn als voedsel geen zorg is. Wanneer hun grootste wapen geen toevoer behoeft, maar voortkomt uit de mana om ons heen. De eerste geruchten over Musa hebben ons nu ook bereikt. Onze strijd met Niilo duurde dagen. Musa's defensie zou in minuten zijn weggevaagd door hun generaal alleen. Moge de Paragons der Jati genadig zijn voor de zielen van alle Jati die getroffen zijn door dit noodlot.

De derde dag van de strijd binnen de muren van onze Citadel bereikte Niilo en diens volgelingen de binnenste ring van de stad. Hun doel was duidelijk: het tempelcomplex met de zetel van Yriteh. Het zal nooit duidelijk worden wat ze daar wilden bereiken, daar de God zelve hen toch geen kans zou laten. Hun woede zal hen allicht gedreven hebben. Hun moegestreden geest vervuld met afgunst en onbegrip stuwde hen voort. Op die derde dag bereikten Niilo, hun generaal, en enkele gevechtsmagiërs het plein voor de tempel. Voor de tempel troffen zij ons:

- Jarkko, volger van Yriteh, Nestor van de Goddelijke Universiteit.
- Raine, volger van Yriteh, Generaal van Yriteh's wacht, beschermer van kennis
- Isotalo, Student toevallig aanwezig onder mijn toezicht
- Mijzelf, Rauni, volger van Yriteh, et cetera

Even bleef het stil. De chaos in de rest van de Citadel, de guerrillastrijd die overal gaande was, het geschreeuw, de brandende gebouwen, alles leek te verstommen in de aanblik van de tegenover elkaar staande Vesanen. Als ware het een startschot, hoorden wij allen een blikseminslag verder in de stad. Terugdenkend moet dat in de Hortus geweest zijn, al was er op dat moment geen tijd om daarover te denken. Spreuken die geen van ons ooit gezien hadden, vlogen ons aan. Deze barrage, hevig, maar door onze voorbereiding grotendeels ineffectief, beantwoordden wij gelijkaardig. Het volgende moment vlogen enkelen van hen gewapend naar voren. Ze waren bij ons voor we er erg in hadden, en de strijd op afstand werd in een oogwenk een strijd waarbij fysieke wapens, gesterkt met spreuken en enchantments, als ook geworpen spreuken elkaar in hoog tempo afwisselden.

Jarkko, volger van Yriteh, Nestor van de Goddelijke Universiteit, viel als eerste aan onze zijde. Hen had op tijd voorzien welk lot onze Generaal zou treffen, maar kon in diens defensieve beweging niet voorkomen zelf getroffen te worden door een onbekende spreuk. Moge hun ziel de weg naar de Bibliotheek gevonden hebben. Diens kennis is onovertroffen, dus toegang zal hen gegund zijn.

Gedrieën streden we door. Raine, jong als die was, wist eigenhandig het merendeel van Niilo's volgelingen af te slaan. Dit ging niet zonder opoffering, en midden in de strijd kostte een ogenschijnlijk eenvoudig te ontwijken zwaardslag Raine een van diens antennes. Ook Isotalo bleef niet gespaard. In diens onervarenheid was Isotalo niet in staat de vele spreuken af te slaan. Gezegd door onze God konden we de meeste spreuken nihilleren,

maar door hun kinderlijke naïviteit leek hun lot bezegeld. Gewond en bang dat hen nooit de kans zou krijgen ook maar aan enigerlei onderzoeksreis te beginnen, riep Isotalo uit naar Yriteh.

Als een toeval of het lot, viel Isotalo's smeekbede samen met een smeekbede van de andere zijde. Ook onder Niilo's rebellen waren veel juist jonge Vesanen meegesleurd in diens extremistische retoriek. Tot nu waren ook zij niet gewoon dat ze daadwerkelijk voor hun misplaatste idealen moesten vechten met hun leven. Ook bij enkelen van hen daalde het besef in dat hoewel zij dachten het gelijk aan hun kant te hebben, dat nu ze tegenover de machtigsten der volgelingen van Yriteh stonden, met vooraan Raine, wiens acties met elke spreuk en elke slag minder mededogen vertoonde, ze moesten vrezen niet alleen voor hun onhaalbare doel, maar ook voor hun eeuwig bestaan in de Bibliotheek. De smeekbede van een der Niilo's rebellen aan Melanvasi, om hen te helpen alle kennis samen te brengen, hoorden wij allen als snijdende woorden door de dichte mist van geweld.

Deze twee smeekbedes, klinkend boven het plein van de tempel van Yriteh, werden gehoord. Als een donderslag, gelijkend aan dat wat de strijd deed beginnen, verschenen Yriteh en Melanvasi tezamen. Eensgelijk de samenkomst voor de strijd, verstomde het geluid van geweld in de Citadel. Beide goden spraken, tezamen, als leek het direct in onze geest, woorden die de strijd deden staken.

“Kinderen van de God van kennis, volgelingen van de academische stromingen, staakt uw strijd! Uw geweld jegens elkaar is niet de weg naar enigerlei waarheid, noch zal het u leiden naar de Bibliotheek. Uw kennis in uw materiële leven zal samenkomen. Niet door strijd of hebzucht, maar door de wil van de Bibliothecaris.”

Even leek het stil, een moment dat misschien seconden, misschien minuten duurde. Beide goden spraken opnieuw, nu ieder tot hun eigen volgelingen. Melanvasi sprak eerst: “Mijn volgelingen, kennis moet samenkomen om tot nieuw inzicht te komen. Maar kennis komt samen door vloeiing, niet door druk. Jullie geweld schaadt slechts samenwerking. Kennis krijg je van zij die willen delen, niet door plunderen en diefstal. Keer terug naar jullie reis, naar onze Citadel en naar de dialoog. Jullie zullen de volgelingen van Yriteh helpen herbouwen, waarmee jullie ook de samenwerking zullen hervinden. Daarna vervolgen jullie jullie eigen reis.”

Yriteh vervolgde het relaas: “Mijn volgelingen, de schade aan onze Citadel is groot. De wederopbouw zal tijd kosten. Accepteer de reparatie van de volgelingen van Melanvasi. Immers, hun agressie is die van hun, maar ook ons treft enige blaam. Het is immers onze terughoudendheid kennis te delen die hun tot deze misplaatste strijd heeft gedreven. Wij komen tot kennis door eigen experiment. Onze keuze om dit te doen sluit geenszins uit onze opgedane kennis te delen met hen die andere wegen bewandelen. Deel vrijelijk wat wij weten. Ons werk is niet minder waard, wanneer anderen er vervolg aan geven.”

Even plots als zij verschenen waren, verdwenen beide goden, ons achterlatend op in een ruïne die ooit onze Citadel was, met een opdracht die wij moesten uitvoeren. De strijd was ten einde, maar de gevolgen zullen we nog lang blijven zien. De hele stad was stil, en in de dagen hierna werd er in doodse stilte gewerkt aan puinruimen, het verzorgen van gewonden en het redden van zo veel mogelijk geschriften.

Nu, drie weken na de strijd, schrijf ik dit verslag, opdat ik de woorden van Melanvasi en Yriteh door kan geven aan de volgende generaties. Ons kleine volk, met grote kracht, mag nooit meer vervallen in een nodeloze strijd om kennis. Mijn leven gaat binnenkort voorbij, maar het leven van Isotalo en Raine, als ook de jonge volgelingen van Niilo, waaronder diens belangrijkste generaal, zal nog honderden jaren voortduren. Laat hen dit woord verspreiden, moge zij hun herinneringen aan dit gevecht een plaats geven, en moge zij hun vraag en antwoord vinden in een tijd van vrede en rust.